

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۲/۰۹/۲۰

یونس نگاه

حلقه‌های شر

مسئولان طالب رهایی حاجی بشیر احمد نورزی، مشهور به حاجی بشر را نشانه حسن نیت امریکا و «باب تازه در روابط» طالبان و ایالات متحده خوانده‌اند. حاجی بشر در رسانه‌ها و محافل سیاسی، به رییس کل مافیای مواد مخدر افغانستان مشهور است. گفته می‌شود او از طریق اداره شبکه‌های تولید، پروسس و قاچاق مواد مخدر، پول‌های هنگفت به دست آورده و بخش مهمی از مصارف طالبان را تمویل می‌کرده است. حاجی بشر در عین حال متهم به داشتن رشته‌هایی با دستگاه‌های استخباراتی است و گزارش‌هایی از همکاری و تماس نزدیک او با امریکایی‌ها، در فاصله سال ۲۰۰۲ تا دستگیری‌اش در سال ۲۰۰۵ وجود دارد؛ اما حاجی بشر که بیش از ۱۷ سال از بازار مواد مخدر و میدان سیاست دور بوده است، چه نقشی می‌تواند در حلقه طالبان بازی کند؟

حاجی بشر، در محفل تجلیل رهایی‌اش در کابل، از اهمیت همکاری جهان و امریکا با طالبان سخن گفته و آزادی خودش را نیز گامی در آن راستا عنوان کرده است. در یک سال گذشته، طالبان نیز با تاکتیک آزموده‌شده و آشنای گذشته بازار مواد مخدر را گرم‌تر ساخته‌اند. آنان با اعلام منع کشت تریاک، قیمت این زهر را چند برابر بالا برده‌اند و در عین حال می‌کوشند تا مدیریت و کنترل این بازار چندین میلیارد دلاری را بیشتر انحصار کنند. حال، حاجی بشر احتمالاً با ازسرگیری رهبری شبکه‌اش در شرایطی که طالبان با کمبود جدی منابع روبه‌رو می‌باشند، نقش قدیمی خود را احیا خواهد کرد. آزادی او که تاکنون به تعویق افتاده بود و علی‌رغم تأکید مکرر رهبران طالب در جریان مذاکرات دوحه و پس از آن، در زندان نگه داشته شده بود، احتمالاً بعد از دادوگرفت‌های بسیار صورت گرفته و طالبان در ظاهر تنها یک زندانی امریکایی را رها کرده‌اند، اما از سخنان امیرخان متقی، وزیر خارجه طالبان، می‌توان استنباط کرد که این تبادل بخشی از توافقات کلان‌تر است. آیا طالبان در بازی‌های منطقه‌ای، به‌خصوص اتفاقاتی که احتمالاً در آسیای میانه رخ خواهد داد و نیز در تسهیل بیشتر نظارت امریکا بر نیروهایی که «تروریستان بین‌المللی» خوانده می‌شوند و عده همکاری سپرده‌اند؟ این‌ها را گذشت زمان روشن خواهد کرد؛ ولی از روزی که توافق‌نامه دوحه با ضمایم پنهانش امضا شد، تا زمانی که اداره افغانستان به طالبان سپرده شد، تا ارسال هفته‌وار مبلغ‌های گزاف دالر به کابل، تا ترور ایمن الظواهری رهبر القاعده، و آسیب ندیدن حقانی‌ها، و اکنون که سردسته قاچاق مواد مخدر رها شده است، می‌توان رشته‌ای از همکاری متقابل بین امریکا و طالبان را دید. در عین حال، این نیز واقعیت است که افکار عامه امریکا و جهان آماده پذیرش همکاری عریان و رسمیت اداره طالب نیست و رقابت بر سر تصاحب طالبان میان بازی‌گران منطقه و جهان نیز به سر نرسیده است.

حاصل این دادوگرفت‌ها برای طالبان و امریکا هر چه باشد، برای مردم ما این پیام را دارد که جهان جای تضرع و جلب ترحم نیست. نجات از تروریسم، جلوگیری از تبدیل شدن کشور به مرکز تولید و قاچاق مواد مخدر، گشودن دروازه‌های مکتب و ساختن دولت مسوول وظیفه خود مردم است، نه جامعه جهانی یا کشورهایی که زمانی سخن از حمایت دموکراسی و دولت‌سازی در افغانستان می‌زدند. تنها کشور ما سرزمین گرسنه‌گان، فراموش‌شده‌گان و قربانیان قاچاق و جنگ و بنیادگرایی نیست. هر جا ملتی بیچاره شود و توان اداره امور و دفاع از حقوق خود را از دست بدهد، کشورهای بسیار، حتا آن‌هایی که سنت دیرین و آموختنی دموکراسی در درون مرزهای‌شان دارند، از آن خاک بی‌دفاع چون انبار آفت‌ها و میدان بازی‌های خون‌بار سیاسی و اقتصادی کار خواهند گرفت.

حلقه‌های تروریسم، استبداد، تریاک، قاچاق و گرسنگی بیشتر از گذشته به‌هم پیوند خورده‌اند و مسوولیت آزادی خواهان سنگین‌تر شده است.

د پانو شمیره: له 1 تر 1

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی دلیکنیزی بنی پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولی